

¡CU-CUT!

Barcelona

LA PAU ANGLO BOER

Escudellers, 54

—Aixís m'agradan els homes.—Tu, boer, vigila be,—y, per lo que pot ocorre,—no't deixis pendre el fusell.
—Y tu, mister del diastre,—rumia lo que n'has tret—y un altre cop no t'enredis—perque et farien mal bien.

Urzaiz per aquí, Urzaiz per allà. Aquesta setmana no haurán llegit pels diaris altra cosa que'l nom d'aquest bon senyor que ha sigut la figura de la setmana.

Veritat es que ara ja no es ministre, però com que las provas de consideració de que l'han fet objecte diferents entitats comercials y industrials de Barcelona han sigut motivadas per actes realitzats quan formava part del Govern, vèlsiaquí justificadas las gelosias den Dato y una probable qüestió per relatar avuy per demà que al Congrés o allà ahont sigui's promògui algún debat en que hi hagi de jugar paper Barcelona, perquè ben segur que per l'exministre d'Hisenda la nostra capital passarà de ser *archivo de la cortesía* en discrepància ab el parer del exministre de la Governació, a judici del qui d'aquest *archivo* no n'hi há ni'l catàlech.

Polítich més banquetejat que'l senyor Urzaiz, no creyém que hagi posat els peus a Barcelona, ben al revés també de lo que li va passar a n'en Dato, que fins va haver de deixar per l'anfitrió l'apat que li teníen preparat al Govern Civil la nit de la seva sopada sortida, y bon goig que las pressas que duya li consentissin menjar una caixalada al restaurant de la estació.

Aquesta circumstancia d'haverli sortit al senyor Urzaiz a ápat per día la seva estada a Barcelona, fa que no poguém dir que als contribuyents no'ls hi va passar l'entusiasme de las dents, encara que tot l'espejit de semblants repassos era de que li dedicaven *sub conditione*, es a dir: que si l'Urzaiz avuy per demà que tornés a ser ministre complís las sevas bonas paraulas, bon profit li fessin fins els plats de més mal pair, y que si, pel contrari, en el poder se desmemoriava de lo que ha promés a la oposició, els anfitrions se veuríen en el sensible cas de sentir que aquet seguit de techs no li haguessin proporcionat una dispèsia.

Que en mitg de las deferencias que ha rebut el senyor Urzaiz hi havia escama, no haurá passat per alt ni al mateix hoste: ens han fet passar per bons tants duros *sevillanos* els polítics de la seva capella, que ni fent trincar la moneda, ni trayent el compte just de las anelletes del escut, ni fregantla ab la pedra de comprobació, ens acabém de convèncer que la moneda es de lley.

En fi, veurém si al bescanviarla ens la volen; si no, no'ns quedarà altre remey que inclòurela a la gran colecció numismática de pessas fulas que conservém y que no passen... ni per l'Arch de Triomf.

Perdónins el senyor Urzaiz la desconfiansa, però aquí som aixís: més clars que l'aigua de Canaletas que en quant a transparència no té punt de comparació ab la del Manzanares.

"D'aixó, qui'n té la culpa es el clero" era, farà una trentena d'anys, la frase ab que terminavan, ab intenció cómica, moltes relacions d'aiguants, topadas d'

trens, terratrémols y demés desgracias naturals o artificials.

Mes no en vá passar els anys. Un estat de cultura, cada vegada més intensiu, penetrant fins a las derreses capas socials, gracias als esforços dels que's guanyan la vida redimintlas, exigia novas modas y figurins cada vegada més llampants. Ara la culpa de tot la té'l catalanisme.

Que a l'Ateneu no's donan conferencias ni a las seccions de que's composa s'hi posan treballs a discussió? Donchs la culpa la té'l catalanisme. Inútil es replicarlos que aixó de las conferencias, com l'anar ab bicicleta, ja ha passat molt de moda; que las seccions ja tenen ahont discutir las sevas cosas en las Academias respectivas; que qui vulga donar conferencias en sério, no més té que demanarho, poguentho fer en la llengua que vulgui; res hi val: el catalanisme'n té la culpa...

De qué? ¡qualsevol ho esbrina! No sembla sinó que una certa *pléyade* d'intellectuals sense inteligencia, o ab ben poca—y alguns sense mica de vergonya—hagin demanat al catalanisme oradors y un públich per escoltarlos y aquest ¡infaime! s'hi hagi negat.

Senyors intellectuals de la primera o de la darrera volada: si tantas ganas tenen de moviment, ¡qué fan aquí parats? No diuen que son tants y tan sabis? Donchs ¡venga de ahí!

Perque si esperan pera donar fé d'us de rahó a que en Roca y Roca siga president del Ateneu, caldrá que's comprin una bona cadira de brassos y, si pot ser, un catre.

Respecte a las malifetas del catalanisme, en P. del O. secundat per en Doys, s'encarrega d'esbombar la d'actualitat, a tall de *dernière creation*.

Y aqueixa no es altra que l'anada de l'Albéniz a Madrid, ahont pensa fixar sa residència. "A la capital política d'Espanya, de la qual tan mal solen parlar els nostres catalanistas, sense fer res per arreballarli'l ceptre de la preponderancia, o quan menos l'espiell de l'atracció que exerceix sobre'ls elements de valia que en las provincias pugnan en va pera posar de relleu els seus mérits y treuren algún profit."

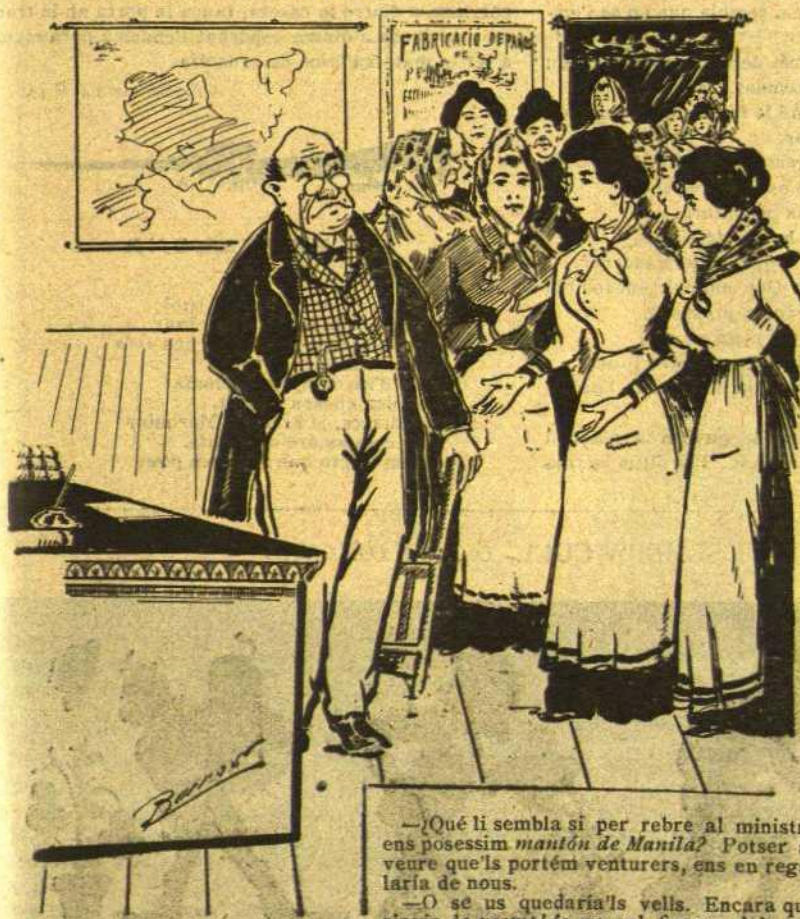
Y planyentse del poch éxit que aquí tingueren las óperas *Henry Clifford* y *Pepita Jiménez*, diu en P. del O.:

"L'Albéniz ja hi estava avesat a sembrar en terra ingrata. Ultimament ha escrit una trilogia, titulada *Merlin*, que es en concepte dels que la coneixen, la seva obra mestra, y com de costum, se proposava oferir las primicias d'ella al públich barceloní. Ja la Junta del Liceu tenia emparaulada la primera part, quan a última hora se li feu saber que no podia posarse en escena sense previamente subjectarla al dictamen d'un jurat compost de periodistas y aficionados."

L'Albéniz, per lo vist, se va cremar, y ell que si (que diria en Llanas) agafa el tren y sen va a Madrid ab la seva trilogia, en us de son perfecte dret, com també'l tenia la Junta del Liceu al volguerse assegurar de que la tal obra no era un rave d'aquells que sols se representan una nit consecutiva.

Lo que no's veu, ni mirantho ab compta-fils, es la culpa del catalanisme en tota aqueixa trifurga entre l'Albéniz y la dita Junta, que ben poch tindrà de catalanista per quant el president d'ella es el célebre Milá

AL DESPATX DE LA FÀBRICA

—¿Qué li sembla si per rebre al ministre ens posessim mantón de Manila? Potser al veure que'ls portem venturers, ens en regalarà de nous.
—O se us quedaria'ls vells. Encara que siguin de reemplés no cal fiarsen dels ministres d'Hisenda.

y a mirar a un cantó a veure si ve l'home que li porta'l menjar.

—¿Qué té que's belluga tant? ¡Oh y diuen que té tant de coneixement!

—No vos ho podéu pensar.

—Ves, y no ho sembla.

—Miréu, una vegada un el va punxar, y ell que sí, s'ompla la trompa d'aigua y el va rebejar tot.

—¡Carám!

—Y no als altres, no, sinó a n'ell tot sol.

—¿Sí?

—¿Sembla impossible, oy?

—Oh y miri com ho arreplega tot, ¡fins un gra d'anís!

Un noy, allargantli un paper: Avi, té.

La xafardera: A veure si't rebejará; no hi fassis bromas ab gent aixís.

Una senyora que va ab impertinents, clavantli la vista: Jesús, qué horroroso, jamás había visto una cosa tan fea.

La xafardera (quan la senyora es forá): Feyá, feya, y ella ¿qué es gaire guapa ab aquestos antifocus que me'n lleva?

Un tipo deu Lerroux: Cá, aquestos senyorots tot ho troban lleig; no més troban bonich el poguer escanyar al pobre treballador.

Una colla de trinxeireres (volguent fer gracia): Avi, alsa la trompa, ¿que es maco, oy? véstan a cal pastisser que't donarán pa.

Una senyora que va ab un noy: Mira, mira l'elefant. El noy (buscant): ¡Ahont es?

—Allí, mira alló tan gros.

—¡Ay ay! no es l'avi?

—Bueno, sí, es un elefant que li diuen l'avi.

—Es que deu ser l'avi dels elefants.

—No, perque aqueix es molt jove; quan son vells els hi surten uns caixals aixís... (expressantse ab las mans) y a n'aqueix encara li han de créixer.

—Y donchs ¿per qué té tantas arrugas?

—Perque ja son d'aquesta mena.

—Ay, mamá, a mi em sembla que ja es vell.

—¿Per qué?

—Perque fins es calvo; no mes té uns quants cabells aquí a la barba.

—Si no'n tenen de cabells.

—Y donchs ¿qué son aixó?

—Alló es de la mateixa pell.

La xafardera: A mi lo que m'asmira es l'astussia que tenen; ¡oh, es que'n tenen molta d'astussia! ves, perque li tornin a tirar lo que no hi arriba, ho bufa. ¡Es que es tenir astussia!

y Pi, y l'home dels quartos, es un amic den P. del O., o siga el celeberrim Collaso.

Lo que hi há es que no todas las trilogías están de sort y a la titulada *Merlin* li ha tocat ballar ab la lletja.

En cambi en P. del O. fa trenta anys que'n representa una titulada: *Vanguardia-Campana-Esquella* y, segóns diuen, encara hi han curts de gambals que se la empassan.

Bon profit els fassi.

LLRXXI

L'Avi

—Y ara, l'avi? ¡Ay ay! ¿perqué li diuen l'avi?

—¿Que voleu dir que no s'ho podria ser, mestressa?

—Sí, però, vamos, no m'agradaria gaire tenir un avi tan lleig.

—Avi, vina aquí—crida un noy.—Alsa la trompa—diu l'altre;—peró l'elefant sen va per aquí y per allá

Un trinxeraire (tirantli un cacau): Avi, té, menja.
Un altre: Noy, s'enfitarà, em sembla que no se l'empassa pas.
L'home (embolicant un terrós de sucre ab un paper): Ja ho veurà si'n té de coneixement. Avi, té.
Un municipal: Hágame osté lo favor de no darli papeles, que's podria endigestar.
L'home: No, que hi há un terrós de sucre.
El municipal: Donchs déle osté sin papel.
L'home: Es que vull fer una probatura.
La xafardera: Déxil fer, home, déxil fer.
El municipal: No, no, per lo que pudiera suceder.
L'home cremat (diu baix): Que animal: em sembla que es més espavilat que tú, tonto presumit.
Un trinxeraire: Avi, té— y li pega un cop.
L'elefant li planta cop de trompa, però no'l toca.
La xafardera: Si ja ho he dit jo, l'*astussia*, l'*astussia*. Si l'arriba a tocar l'aixafa.
 Entretant l'elefant no para de gustar a n'aquell cantó a veure si li duen la vianda. Per últim arriba

Mentrestant l'elefant, acabat el menjar, va ab tota catxassa a dintre la caseta, tanca la porta ab la trompa y es queda a dintre esperant l'endemá pera tornar a fer la mateixa feina de cada día.

CISQUET DE LA RITA.

A BARCELONA

No s'espantin. Aquet títol potsé els hi haurá fet pensar que'ls hi anava a etzivá una *Oda* dedicada a la Ciutat... Res d'aixó: la meva ploma no pica encara tan alt, y ademés, ja hi há en Marquina per compondre disbarats. L'assumpto que avuy em posa

QUI SEMBRA CULL, O A FI DE CURS

El mes d'Octubre las sembran
 y las van regant tot l'any,
 y está clar, després las cullen,
 quan arriba el mes de Maig.

un home carregat ab un gran feix de blat y li llença a terra. L'elefant n'agafa un bon manat, el deixa, y se'l va menjant de poch en poch.

La xafardera: Vetaquí lo que esperava.

L'home cremat: ¡Que n'es de mussoll (referintse al municipal).

La xafardera: ¡Y ara, herba li donan! gran cosa aixís per mantenir-lo; tinguessin de donar menjar als de la meva dispesa. Mira, mira quinas manadas sen menja; cóm l'espolsa, ah es que treu la terra de las arrels.

Un trinxeraire: Aqueix si que come á dos carrillos.

L'home: Oh, si, menjan molt els elefants, per aixó diuen: "menjas més que un elefant".

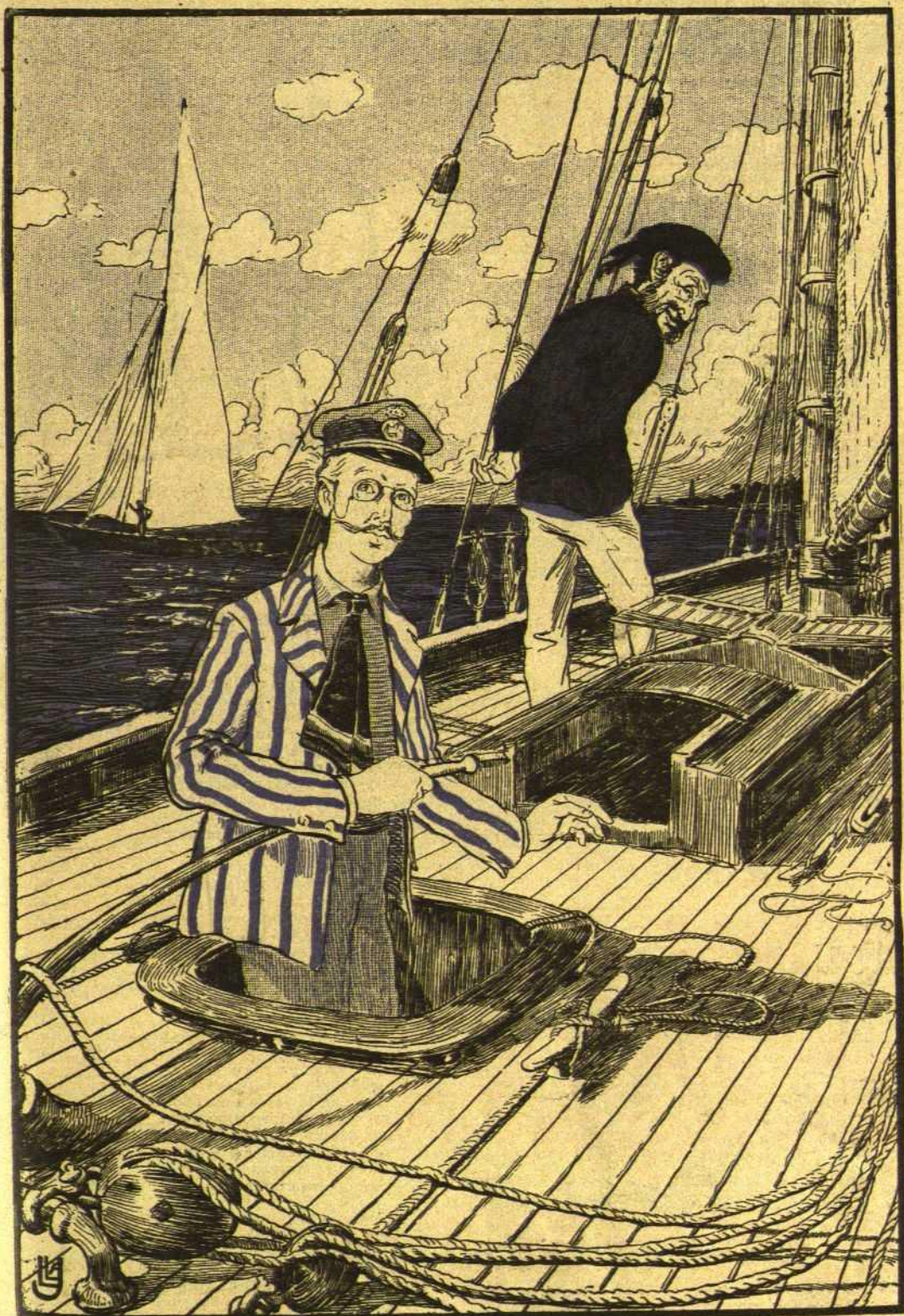
Un senyor ab un noy que deu estudiá Historia Natural: Papá, mira l'elefant, deu ser de la familia dels hermíforos, porque menja herba.

—¿Dels herbívoros deus volguer dir?

—¡Ah, sí!

la trista ploma a la mà,
 es de molta transcendencia,
 es en excés delicat...
 ¡mes ay!... es molt poch poétich
 y tal volta molt vulgar.
 Es tracta de la pesseta,
 d'aquet céntim malhaurat
 que s'anomena moneda,
 y que sols es vil metall
 capás de convertí al home,
 en el *Doys* més depravat
 dels milions de sers, que poblan
 d'aquet mon la immensitat,
 que extén sos amplex dominis,
 desde els límits del Mar Gran
 a las faldas del Pirene,
 y desde el Polo Glacial,
 terra de las neus perpétuas,
 fins al Plá del Llobregat...
 Perdonin aquet prefaci
 y escoltin. Aném al gra.
 Lo que passa a Barcelona
 dintre de Cala Ciutat
 requereix un prompte arreglo,
 y es precis que els ciutadans
 que, segóns el meu entendre,

UN SERVIDOR COMPLASCENT

—Mateu, ¿D'ahont ve el vent?
—D'allà ahont vosté vulgui, senyoret.

son potsè els més indicats
en buscar que'ls interessos
que'n diríam comunals
s'administrin com Deu mana,
vegin lo que està passant
ab els *Consums*, el Capítol
més difícil de tractar.
Sembla que certa persona
de sentiments enlairats,
ab un *celo que le honra*,
s'ha entretingut en comptar
els ingresos obtenidos
pel concepte que he indicat,
en el terme de cinch mesos,
desde el Janer fins al Maig,
y ha trobat que'ls drets d'entrada
del oli, del vi, la carn
y demés *productos químicos*,
essencialment essencials
pel funcionament diari
y la marxa regular
dels òrgans que constitueixen
la interioritat vital
de la humana maquinaria,
pujavan, si fa o no fa,
uns catorze rals de menos
que pel Maig de l'any passat.
¿Cóm s'explica aquesta baixa?
¿Ahont aném a parar
si segueix el despilfarro
que'l senyor Fabra ha observat?
Perque es en Fabra Ledesma
qui ens acaba de salvar.
Figúrinse quin escàndol,
quina vergonya més gran
pels homes del Consistori
quan en Fabra, ab veu tonant,
comensa a descapdellarse
y, patatim patatim,
aboca un cabàs de datos
que els va deixà aclaparats.
La Comissió es defensava,
com era molt natural,
pro en Fabra no va inmutarse,
y ab el guix a l'una mà
y fent *maneyos* ab l'altra,
va posarse com un brau
al davant de la *pizarra*,
y en ella va demostrar,
com quinze y quinze fant setze,

DE CASSERA

—Mariano, mala sortida.
Ja'ns en podem entornar.
Tel-lo; a ciutat desseguida
a dilshi que es ben mentida
que ara no val a VEDAR.

A LA RAMBLA

—També sou modernista vos, que us deixeu el cabell llarch?

—No senyor, però com que a l'estiu faig nit a las cadiras de la Rambla aixís dormo més tou.

tot lo que estava passant.
Que si per aquet concepte
s'havíen de recaudar
tretze pessetas y mitja;
que si del peix y la carn
al menos se n'han de treure
quinze duros y tres rals.
Que la entrada de monjetas
podria produir tant.
Que per l'oli y el vinagre
sempre s'havia cobrat
més que avuy, que no més dona
aixó y lo de més enllà.
En fi, van ser tan verídichs
tots els datos aportats,
que ningú va tenir ganas
d'alsarse per contestar.
(Hi há qui diu que tothom reya
pro aixó no ho he comprovat).
Al últim, a la pissarra
no hi cabian tants quebrats.
Las xifras s'apilotavan,
y las pessetas y els rals
formavan tan bella pila,
que, segons m'han explicat
personas que ho varen veure
y que no menteixen may,
alló més que una *pizarra*
semblava un país nevad.
Acabat de apuntá els datos
el senyor Fabra, triomfant
es tira un pas endarrera,
després es torna a acostar
y va per tirar la suma,
es comensa a embolicar
y dos y tres fan catorze,
catorze y sis... un grapat,
un grapat y vint... sexanta,
y esborra y torna a esborrar,
va anar dibuixant un núvol:
tant es aixís, que al mitg quart
alló ja eran *boyras baixas*
tomadas del natural.

Resultat: Desde aquell día
va quedar ben demostrat

que l'il·lustre senyor Fabra
l'advocat més AFAMAT,
el castellà benemèrit,
l'espanyol recalitrant
que no pot veure als *inglesos*,
y això que'n coneix bastants...
havia fet una planxa
de las més fenomenals
y que, además, *mayormente*,
no sabia de sumar.
Sembla que admirat l'Alcalde
ha decidit proposar
que al senyor Fabra Ledesma
el fassin municipal,
perque entén que es un *ascenso*
que se'l porta ben guanyat.

K. O. K.

Suant

Y com no? Tinch un desitg impossible; vuy escriure
un article. Pera escriure un article es necessita as-
sumpto. Agafo la ploma, estench el paper, busco'l
tema, però quan he comensat a arrodonirlo em sopta

el recort de que'l director de *La Ven de Catalunya*
fins ara ha estat sofrint arrest després d'uns quants
días de presó; de que'l director de *La Nació Catalana*
encara es al *estaro*; de que Fulano es pres, y de
que Mengano també fa vida retirada.

Apoyo'l cap sobre'l palmell de la mà, acluco'ls ulls
en busca d'una idea que no sigui comprometedora,
però no sé recordarme sino de que'l director de *La*
Veu... y de que'l director de *La Nació...* y de que Fu-
lano... y de que Mengano...

Tot plegat y per associació d'idees, me ve a la me-
moría lo malament que s'hi deu estar a la presó, y so-
bre tot lo que hi estaria jo que soch tan flamench y'ls
sigróns son una menja que m'empalaga; sobre tot ser-
vits en forma de ranxo de reclusos.

¿Sigróns he dit? Vels-hi aquí un assumpto del que en-
cara'ns queda llibertat de parlarne. Però ¿qué redi-
montri'n podré dir dels sigróns? Agafo un tractat
d'agricultura pera inspirarme.. ¿Agricultura? Fóra,
fóra. ¡Adéu assumpto! Hi há un ministeri d'Agricultu-
ra, un ministre d'Agricultura, un Consell d'Agricultu-
ra, y a més a més els sigróns son una vianda genuina-
ment castellana, y parlant molt del producte podrian
creures que aludeixo al terror productor. ¿De qué
parlaré, donchs? ¡Quin fástich! ¡Quin treball!... ¡Justa
la fusta, del treball! Del treball que ennobleix, del.

EL REMEY DE MODA

—Tinch una durícia que m'está fastidiant.

—Home, perque no t'hi fas el remey del Dr. Munyon, que es per l'únich que diuen que va be.

L'URZAITZ A BARCELONA O UNA PLUJA D'ALIMENTS.

De dugas a tres, *banquete*,
de tres a quatre sopar,
a las cinch vinga un purga

y a las sis cap a dinar.
(Si no fos un ex-ministre
ja s'hauria reventat).

Peró ara'm ve a la memoria que existeix una Direcció del Treball, tot una colla d'aspirants a n'aquesta Direcció y un'altra de *oficiales* pretendents a cobrar nóminas de la Direcció del Treball. ¡Tampoch se pot parlar del treball!

Parlaré de lo contrari, del no fer res, del *dolce farniente* (aprén K. O. K.), del dormir, del... fóra, fóra; parlant del dormir se podrian creure que tem referencia al personal d'aquesta mateixa Direcció del Treball. ¿Parlant del dormir? Si, senyors, parlant del dormir. El treball cansa y'l que's cansa s'ha de descansar dormint y ab lo molt que haurán de treballar els de la Direcció del Treball... Ja veuen donchs si una cosa té relació ab l'altra.

Giro'ls ulls cap al balcó pera veure si arplego una idea al vol y tot plegat els retiro plé d'esgarrafament. He vist la barra de la cortina. No's pot parlar de barras y menos quan algún Baró's creuria que parlém per ell. Passejo la mirada pel despatx y'm topo ab el calendari. Veig que cambia la lluna; vels-hi-aquí una cosa inofensiva: la lluna. Parlém, donchs, de la lluna:

¡Oh, tu, astre del día mort, fanal de Menfis, reina de la melangia, confidenta dels enamorats, inspiradora dels poetes... llunáticos!...

Peró ara que hi caich; tot parlant de la lluna, se m'escaparian algunas apreciaciones sobre la de Valencia y aixó es molt exposat; seria suscitar antipatias entre regions. Tampoch puch parlar de la lluna.

Ja fa duas horas que estich aixís, per lo que tapo el tinter, y tiro pel balcó el mànec y tota la capsa de tremps. Ara com ara aquets fòtils portan més de dret a la presó que'ls *rossinyols* y las *palanquetas*.

COMARRUGA

II OH CARO PRINCIPE MIO!!

Joven principe de edad 25 años, de familia extranjera muy distinguida, doctor en medicina, desea contraer matrimonio con señorita ó viuda, de familia distinguida y acomodada. Es cosa seria. Escribir con detalles posibles bajo R. P. A. Rambla Centro, 37. Anuncios. (De El Noticiero).

Fortamenti conmogutto de ver tuo anúnzio in il diario, com mísero estafalario, com poverino perduto, lascia me darti un consìglio altamenti favoràbile, perché sendo piu amàbile voglio advertirti un perigìlio.

Es sensible in extremi
vedere qu'un mata-sani
vogli bal-lare il can-cani
come un ximpli, come un mémi.
¿Tu credéve qu'in Espanya
tuo anunzio prosperará?..
in Castel-la... potso fá...
me qlli non si pesca ab canya.
Túa pretenzzione é molt bona,
túo titolo es distingitti...
ma príncipe... il tuo arditti
es piu veglio in Barcelona.
Malamenti t'aconsiglia
qui ha ditti qu'in Barcelona
per pergamini una dona
vendere voglie sua figlia.
E si alguna per amore
in la tua parola fia,
t'abrasará... un policia
d'ordre dil governatore.

CINTA COTS.

Per que no son catalanistas

- *Un castellà:* Per obligació.
- Un porter:* Perque'l senyor del primer pis no ho es.
- Un revolucionari:* Perque en Lerroux no ho vol.
- En Doys:* Perque no dona.
- Un botiguer:* Per estar bé ab tothom.
- Un ab barba blanca:* Perque ja está desenganyat, mort en Prim, de tots els partits.
- La Esquella:* Perque perdria'ls deu céntims.
- Un que ho ha sentit dir:* Perque no tindriam negoci ab el resto d'Espanya.
- Un empleat:* Perque miran massa prim.
- Un lliberal (?)*: Perque no pensan com ell.
- En Roca y Roca:* Perque no'l voldrian.
- Un aprenent manyà:* Perque son retróganos.
- Un que fa versos:* Perque no'ls hi publican.
- El Barberillo de Sans:* Perque no li deixarian posar els dits enllòch.
- Un conservador:* Perque no reben bé als ministres.
- Un beneit:* Perque son uns ximplets.
- Un que li han assegurat:* Perque son clericals.
- Un com molts n'hi han:* No ho sab per qué.

MACASSIFÉ

EPÍGRAMA

Diu que pateix tanta gana
el poeta Pep Trabat;
no es estrany, donchs, que li diguin
que es un escriptò afamat.

PERE SALOM MORERA.

UN HOME LLARCH

—Y... ¿vol dir que la Inglaterra ferla extensiva a nosaltres?
després de ferla ab els altres —Ay que es llarch, senyor Francisco...
aquesta pau, no podria vegi, tot podria ser...
(el final no ve en vers però... podria ser veritat)

RIVALITATS PROFESSIONALS

El senyor Riells al sortir de casa seva's sent de sobte indisposat, y fentli figa las camas cau al bell mitg del carrer.

—Un vehí compassiu corra en auxili del pacient procurant referlo.

Com que el *Violet* de resultas d'estar enlluernat per l'*antorcha del Himeneo*, aquets días no ha estat per comedias, interrompent els tractes y bonas relacions que havia mantingut fins ara ab donya Talía, interinament no estigui en situació d'acudir novament a casa d'aquesta bona senyora els días de visita, jo'm cuidaré de escusarlo y de cumplir per ell ab tota la finesa que cap en un *bólit*, joguina barruera y de xicot de carrer que no está feta a gaires delicadesas.

Y vels-hi-aquí que en compliment d'aquesta missió vaig ser al *Eldorado* la nit que'ns váren donar per primera vegada un drama que sen diu "Alma y vida", escrit pel mateix autor que ara fa un any va *electrisar* als caps calents de Barcelona que s'han mostrat més frets ab la seva darrera producció, valent y tot deu vegadas més que l'altra.

Tot l'argument de "Alma y vida" consisteix en las aventuras d'un que se las dona de pinxo per més que en el fondo es un tros de pasta d'*agnus* del que sen enamora una noya de casa de senyors y ell s'enamora d'ella, ab viva oposició per part del procurador de la casa de resultas de que'l pinxo no vol pagar el lloguer y excita als demás estadants a que no'l paguin.

La pubilla de la casa está molt malalta de resultas d'una girada de peu perque gairebé no pot caminar, lo que no es obstacle pera que'l pinxo, com hem dit, s'hi engresqui de debó.

El procurador, pera revenjarse del galán, el fa tan-

car al quartelillo, d'ahont el fa treure la noya, pera que pugui pendre part en una comedia que fan a la casa ahont han guarnit un teatre de sala y arcoba pera matar la estona.

Y no passa més sino que'l qui acaba per anar al quartelillo es el procurador, per més que'l pinxo no'n treu gran partit, perque la promesa se li mor després de vestir-se de las festas, donchs es una xicotà molt tocada y posada ab las sevas cosas y vol fer goig fins a dintre la caixa.

Com se veu, la historia no pot ser més interessant y—com no's veu—aquí hi há un símbol que no vaig poguer apreciar perque, diferent del amich *Violet*, jo al teatre no gasto *bessons*.

Els *sabis* diuen que la noya de casa bona es Espanya, que'l procurador son els governs y que'l pinxo que no vol pagar ni vol que paguin els altres, representa als industrials de Barcelona que varen fer la resistencia passiva.

Aquet parer dels *sabis* me va venir molt de nou perque jo m'hauria decantat a creure que "Alma y vida", volia simbolisar la vaga de carreters o la descalificació den Lerroux. Al menos consti que del argument de l'obra sen dedueix tant aixó com alló.

En fi, respectém el parer dels *sabis*.

Llevat de "Alma y vida", lo únic que s'ha estrenat aquestos días ha sigut la comedia en tres actes "Las flores," original dels Quintero, en la que s'intenta demostrar que cada dona es una flor, sinó que n'hi há que tenen espinas y punxan d'alló més. Ab tot y passar l'acció dintre un jardí, l'obra no té de bontros la fragancia que tenen altrás dels mateixos autors. Tota plegada's redueix a xafarderías de promesos y promesas. Sembla composta d'articles den Fuentes.

Bólit.

RIVALITATS PROFESSIONALS

Peró al pobre senyor Riells torna a agafar-li un altre atach en el precís moment en que compareixen dos grans eminències mèdicas.

—Dispensi, doctor, primer em toca reconèixer el malalt a mi, que soch de la Facultat de Barcelona.
—Ah, no; aquet dret es meu, que perteneixo a la Facultat de París.

En Roca y Roca, l'home de la *triplice fesomia*, diu a propòsit de la popularitat del doctor Robert:

«No n'hi havia prou ab el Licor doctor Robert y ab els borregos doctor Robert, que fins un industrial n'ha fet un *cenicero* (o cendrer, parlant en català.)

«Ab lo qual hi haurà qui en forma de borrego'l mas-tegui, y en forma de licor l'apuri, y en forma de *cendrer* l'empastifi de cendra de cigarro, quas de misto, puntas y burillas.»

Aixó més que pesar vol ser una burla póstuma del doctor Robert, burla barrejada ab fors tros de despit. Aqueix Roca y Roca no vol saber que ab tots els grans homes, de tots els païssos, ha passat igual; las petitas indústrias, aprofitant el sentiment de tot un poble, han perpetuat ab mil obgetes els seus recorts. Y tant es aixís, que fins a vosté, senyor Roca y Roca, que es un *home gran*, quan se mori, aqueixos industrials que vosté ara critica, li dedicarán; els uns escupideras y els altres *vasos de noche* (o gibelletes, parlant en català.)

No sabem si en Dario Perez, director de *El Liberal en Barcelona*, té avia, però si no'n té, y consti que ho sentiríam, no li fa cap falta. L'home porta un *bota-fumeiro* més gros que'l de la Catedral de Santiago y que de passada'l sab manejar molt delicadament.

L'home'n té saber que al intervenir en l'arreglo de la vaga dels carreters, no vá ter res més que evitar el conflicto que tan hondamente preocupaba hasta ayer...

Barcelona asegura el sosiego... Barcelona debe felicitar-se por verse libre de muy probables tristes consecuencias... etc., etc.

De lo que no'ns veurém libres es de tenir periodistas a la castellana que donan proporcions terribles a tot pera poguerse donar importancia y guanyar de passada algún *perro chico*!

Per lo demés, senyor Dario Pérez, nosaltres el proposém pera que li concedeixin quatre grans creus de Beneficencia a la vegada. El seu heroisme es portentós. ¡Salvar la vida a siscentas trentasset mil quatre centas vintisset personas... y un bé!!!

En *Daniel del Mam* (a) *Hermano Pellejo*, sembla que s'ha ofès perque en el número passat el pintavam a caball d'un barril, a tall de Rey Gambrinus.

No t'enfadis, Chirigotas, y ja pots estar tranquil, que al pintarte un altre dia t'hi capbussarém a dins. Estarás més en caràcter y no hi tindrás res que dir.

Sant Pere y Sant Lluch ens lliurin de republicans com els de *La Campana de Gracia* y de dibuixants tan dolents com els que hi dibuixan comunment.

Aquesta setmana porta un dibuix que no té un *pero*. L'assumpto es el seglient:

En Canalejas ab trajo de viatge portant una cafetera (!) com si fos una bossa, está dret al peu d'un carro ab vela en la que hi há escrit: *Ordinari de la Republica*; al seu costat un carreter ab gorro frigi, y tirant del carret un burro de terraire, que més que'l burro sembla la sombra del republicà.

El dibuix es dolent, però lo que es l'epígrat, es inmillorable:

Vaja, home, no s'hi pensi tant. Deixi l'equipatge y pugi d'una vegada que aviat hi serém.

Ara'ns expliquém perque'ls ideals d'aquestos republicans *Publicitaris*: *Campanistas*-*Lerrouxistas*, etcéra, etc., fan tanta via. Utilisan la electricitat del burro.

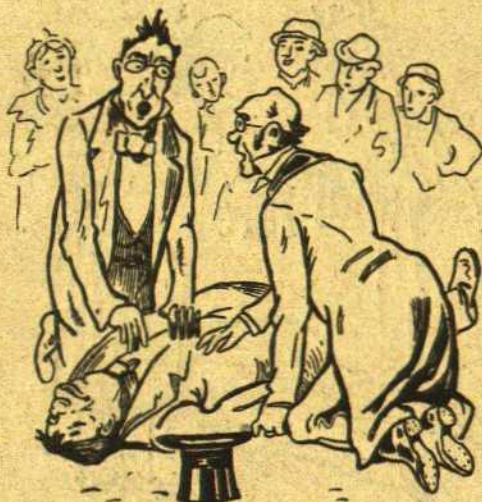
¡¡Adéu progrés!!

A propòsit d'un solt de *La Veu de Catalunya*, en part dirigit a *La Vanguardia*, contesta aquesta, entre altrás cosas:

«Y ha de saber *La Veu*, comó lo saben varios de sus redactores y colaboradores, que, gracias á Dios, no hay ni en nuestra Direccion ni en nuestra Redaccion renegados, ni en política ni en religión.

«¿Ha entendido *La Veu* referirse á otra persona,

RIVALITATS PROFESSIONALS

—Segons el meu diagnòstich aquest home sofreix un atac de feridura.
—Errada; lo que té es un colapso cardíach.

—Vosté es un ignorant que no sab lo que's diu!
—Y vosté un presumtuós que hauria de tornar a estudi!
(El malalt se mor, però's salva l'honor professional.)

ajena a la redacció del periódico? Pues en este caso, como en el otro, que tenga el valor de citarla y estampar su nombre con todas sus letras. Así lo requiere la más rudimentaria lealtad periodística. Así podrá saber el público y podremos saber nosotros quién es el "catalanista y católico renegado" que tiene "vara alta" en *La Vanguardia*.

¡Mare de Deu! ¡Y que ignoscenta y curta de vista s'ha tornat *La Vanguardia* d'un quant temps ens!

Per perdre fins ha perdut la *prespicacia*, però aquí som nosaltres que per una vegada solzament li farem el favor de treureli l'ànima... del cantí.

El senyor a qui's referia *La Veu de Catalunya* es aquell que en la seva joventut formava part de *La Jove Catalunya* y escribia poesias, una d'elles titulada *El rey del vent*, d'uns tons catalanistas tan pujats, que si avuy la publiquessim de segur fariam cap al carrer d'Amalia.

Al mateix temps era director d'un periódich religiós, *El Eco de las almas del purgatorio*, desde ahont la seva ploma dedicava versets a la Mare de Deu de la Misericordia de Reus y altres imatges.

Si aqueix home no ha sigut catòlich y catalanista, digui *La Vanguardia*, qui ho será?

Donchs bé, el que feu tot això en la seva joventut es el mateix que ara escriu y firma aquelles violentas campanyas contra'ls catalanistas desde *La Esquella de la Torratxa* ab las inicials P. del O. y el que dirigeix y firma aquells articles demagogos desde *La Campana de Gracia* ab las de P. K., ab la particularitat que totes dugas publicacions están proibidas per l'Esglesia Catòlica.

Si a pesar de tot lo escrit encara té o vol tenir pa al ull, li dirém que es l'autor dels articles que publica *La Vanguardia* de Barcelona, ab el títol de "La Semana en Barcelona" y que firmá ab el nom de José Roca y Roca.

Més clar, aigua.

La Vanguardia, un dels diaris representants del cunerisme y caciquisme a Catalunya, al donar compte de la votació en las eleccions de la secció de *Ciencias morales y politicas* del Ateneu acabava dient: "*La candidatura regionalista quedó derrotada*". Després vingueren sis eleccions més a altres tantas seccions, triomfant en tota la ratlla las candidaturas regionalis-

tas y *La Vanguardia* no parlá del triomf; se veu que tenia la obsessió de las derrotas, que es la vida que li espera.

Potser si que perque té uns quants diners més que nosaltres ja's creu que ha de viure més que'l catalanisme. ¡Que'n va d'errada! El periodisme de paper d'estrassa que vosté representa es género de temporada, d'ocasió, de circunstancias y prou.

Nace, crece, muere y no se reproduce.

Quant més valdria que's dediqués a exercir una acció social sobre nostre país, no atacant els interessos morals y materials dels seus lectors ab la presencia a sas planas, del impopular director de *La Campana de Gracia*, periodista desacreditat, republicà de Real Ordre, regidor fracassat, *Marqués d'Ayerbe* y company d'ofici d'en Lerroux! Francament, en Roca y Roca director de *La Campana de Gracia*, dintre d'un diari de senyors com *La Vanguardia*, es un tipo que no muda ni vesteix y menos en dias de festa, després de passar-se la setmana predicant la anarquia y la disolució social, atacant tota mena de creencias y cultivant la pornografía.

Ab tot, ja veyém ahont tira això de fer sempre'l paper de botiflers y d'estira cordetas dels de Madrid contra dels interessos morals y materials de Catalunya.

¡Alguna condició s'ha de tenir pera ser cacich d'Iguadala!

Si set plagas sofrí Egipte per cástich de sos pecats, pels seus també a Barcelona l'assolan set consemblants.

El *Caciquisme*, El *Diluvio*, (pitjor que l'*Universal*), en Lerroux y els quatre plagas que fan *La Publicidad*.

Que l'Elias de Molins, el diputat *penca*, fes la competencia a n'en Forgas, el diputat *neula*, demanant tot el dia y telegrafiant cada cinch minuts conferencias ab els ministres, ens tenia sense cuidado y casi ens feya riure, però lo d'ara, caballers, es cosa seria y es precis pendre precaucions rápidas y enérgicas, perque parla el telégrafo:

"Según noticias, el diputado á Cortes por Arenys de

Mar, señor Elías de Molins, publicará en breve un libro titulado "El verdadero regionalismo ó sean Balmes y Cataluña", en el que se tratarán los temas de actualidad".

Una desgracia may ve sola; després de la Martinica, el llibre de l'Elías de Molins, ¡quina pega! y ¡¡quina llaua!

Hem de fer constar que la *mossegada* que donavam respecte l'assumpto den Fabra Sense-esma, no la vam sapiguer ni per l'advocat de la part contraria, ni per cap dels testimonis que intervingueren en ell. ¡Ah!, ni per en Fabra Sense-esma.

Ne tinguerem esment per... *veus volatils*.

En Peris Mencheta, aquell bon senyor que no té pel de tonto, perque no'n té de cap mena, es despenja l'altre dia ab un article furiós contra'ls nostres regidors perque no fan altra cosa que disputarse, segóns ell, pera lograr empleus pera'ls servidors incondicionals de las lluytas electorals, descuidant assumptos de gran interés pera Barcelona.

Molt bé, il·lustre xufiero, aixó es parlar clar, y lo millor de tot es que té rahó; els nostres regidors no fan lo que deuen; pera cumplir ab son deber havian de comensar per retornar a la redacció del *Ciero* tot aquell lastre inútil d'empleats que lográ inquirirhi en altres temps a copia de brincaments d'esquena.

Hauria sigut una gran millora económica... higiénica y fins artística... perque lo que es en Coria com a plástich es un matalás.

DEL DRAPAIRE

"Ofrenes", volúm de poesias, y "La Mare Eterna", drama en quatre actes, original d'Ignasi Iglesias:

Las estonas que li deixan escadusseras els seus dramas, las dedica l'Iglesias a escriure poesias. Y ho fa d'alló més bé, com ho demostran las contingudas en el llibre "Ofrenes", que acaba d'editar ab molt bon gust. Ab tot, en aquet concepte s'ha lluit encara més al publicar el drama "La Mare Eterna", presentat ab verdadera esplendidesa.

"Lluita de cacichs o las eleccions de regidors". Sainet den Ramón Ramón:

Com que quan va estrenarse l'obra encara no sortia'l nostre setmanari, aprofitém l'ocasió de publicar-se impresa pera dir que es una producció que va d'alló més bé.

Y consti que la nostra afirmació no es un reclám al amich Ramón, sinó l'expressió sincera del nostre modo de pensar

LLISSÓ D'ARITMÉTICA

EL MESTRE

Esto es un desbarajuste
señor de Fabra segundo.
Castigado de rodillas,
sin comer, ¡vatusa el mundo!

EL DEIXEBLE

Ez que no ze que me paza,
zeñor maestro, perdón,
yo ze hacer muy bien laz cuentas...
pero no la zolución.

La mort de Mossén Verdaguer

¡Mossén Cinto ha mort!

La trista nova, al arribar a nosaltres, ens ha ferit el cor de ple a ple, fentnos acudir las llàgrimes als ulls.

Ab tot y fer ja d'ías que la malaltia del il·lustre cantor de «L'Atlántida» ens tenia ab l'ay al cor y ens feya témer que d'un dia al altre s'apagaria per sempre més la llum d'aquell gran astre, al rebre dimars al vespre, quan ja estava en premsa'l present número, la noticia de que s'havíen realitzat els temors que de molt temps ensa ens teníen corpesos, várem quedar esmaperduts, sense habiliör pera altra cosa que pera plorar.

De primer entuvi, fins ens resistíam a creure que lo que'ns deyan fos veritat. Costa tant de resignarshi a una desgracia tant grossa com la que queya al demunt nostre y demunt de Catalunya ab la mort del eminent poeta!

Per aixó, ab el cor nuat per la pena, ni esma tenim en aquets instants pera recordar als nostres lectors els alts mereixements que posavan al eximi finat en el lloch més eminent de la moderna literatura catalana. Per aixó, impossibilitats en aquets instants, tant per la falta material de temps, com per l'aclaparament que pesa sobre nosaltres, de dedicar a la colossal figura

que acaba de perdre la nostra patria l'espay que's mereix, deixém pera'l número vinent el compliment del dever que tenim d'honrar la seva memoria segons la mida de las nostras forsas.

Mentres esperém donchs dedicarli d'avuy en vuyt un número extraordinari, digne dels seus grans mérits y de las sevas grans virtuts, fem vots pera que Deu hagi acullit la seva ánima a la patria dels justos, a la patria que va guanyarse per las sevas virtuts, de la mateixa manera que per las sevas obras s'havía guanyat la admiració de propis y extranys y el dret a viure sempre més en la memoria dels homes, que, per anys que passin, acotarán plens d'admiració la testa al llegir els seus cants sublims.

MACOS Y MICOS

MACOS: Saïd; Sinta Cots; D. C.; Cop de puny; Papu.

MICOS: Miquetas; A. O. G.; Rap-bufa; A. B.; Olecina; L. C. A.; Petit dels Banyes.

—*Micosech*: Anirá si li troba un final que no sigui tan llepiós.—*Mayrenet*: Está ben versificat, però l'assumpto sobre ser vell no es de gaire bon gust.—*Un vehí de Barcelona*: Té molta rahó, però aixó créguim que no s'arreglaría desde las columnas de ¡Cu-Cut!—*J. M.*: Si'm vol creure a mi, lo millor que pot fer es despatxarla la seva criada.—*Un L...*: Ja'ns en várem adonar, però no n'hem dit res perque de retop hauria hagut de rebre la pobre noya que no hi té cap culpa.—*Zaragüeta*: Anirá'l fragment.—*III*: Lo demés es vell. Respecte al retrato pot dirigirse al *Avenç*.—*Un quientaire*: Ja devia veurer el text de la invitació a la *Llista de la bogadera*. Ah, y gracias.—*M. G.*: Miraré de publicarho arreglat.—*O. M.*: Publicaré els versos ab algunas esmenas. Dígui com se vol firmar.

IMPREMTA DE MARIÁN GALVE, AVIÓ, 18

¡CU-CUT!

SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS

SURT ELS DIJOUS

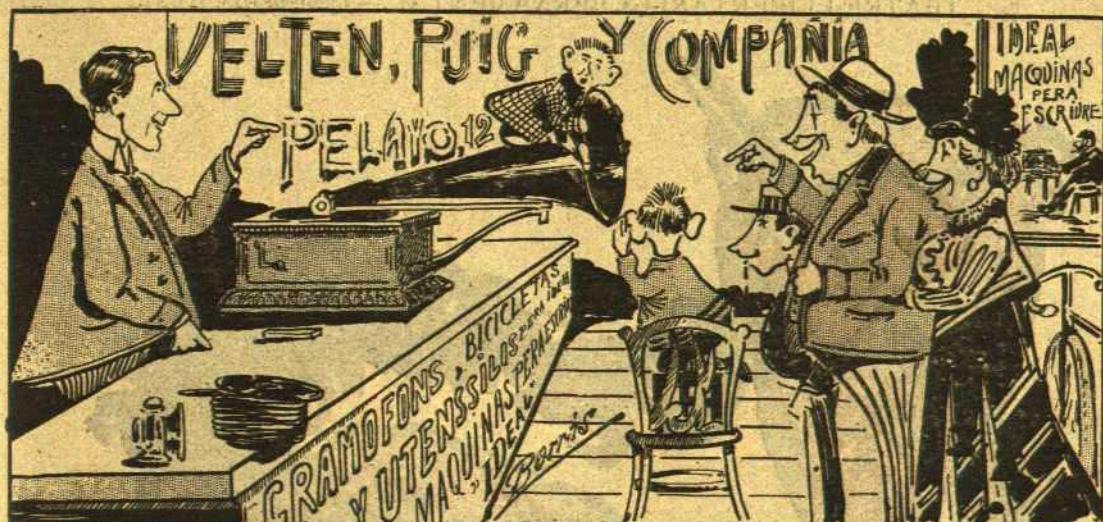
PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona, un trimestre.	1'50 pessetas
A fora	2'00 —
Estranger.	2'50 franchs

Número corrent, 10 céntims. • Número enderreriit, 20 céntims.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Escudellers, 54. Balves.

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

"LUSTRAL"

FÁBRICA D'AIGÜES CARBÓNIQUES ESTERILIZADAS

ab privilegis exclusivis

preparadas ab gas carbònic químicament pur y perfectament rentat

Gaseosas superiors.-Casa fundada en 1836

F. Clará y C.^a en C.^{ta}

Succesors de R. VILARDELL.-Passeig de Sant Joan, 171

Teléfono, 722.-BARCELONA

Néctars, Frutas variadas.—Soda watter

BURELL & Co

CONSTRUCTORS NAVALS

Barcos de vela y vapor, remolcadores, llanxas de vapor y de salvament, gabarras, barcos-cisternas, etc., etc.

ESPECIALITAT EN YACHTS

Reparacions, maquinaria y tota classe d'accessoris per la marina

TALLER DE VELAM, LONAS INGLESAS Y DE FABRICACIÓ DE LA CASA

BARCELONA: ASTILLERS: Can Tunis—OFICINAS: Escudellers, 22, pral.

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3.—Prop del Bolsi

Magnífics bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alsada, a 25 pessetas. Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pessetas

TEATRE-LLIBERTARI-GUBERNAMENTAL.—TEMPORADA D'ISTIU

La temporada passada
 s'ha fet l'Amigo del pueblo.
 Donchs jo posaré en aquesta
 "Entre bobos anda el juego".